

РЕШЕНИЕ

№ 435

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6889** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на „А. банк“ СА, Гърция, чрез адв. А., срещу отказ, обективиран в писмо изх. № 15-00-141/14.06.2021 г. на началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП, с което се отказва да бъде възстановена недължимо пратена държавна такса.
Твърденията са, че дружеството е заплатило такса за вписване на искова молба вх. № 29344 по т.д. № 504/2020 г. по описа на СГС, в размер на 1725 лева на 24.07.2020 г., предвид постановен отказ за вписване на исковата молба с определение № 726/16.06.2020 г. Същото било отменено с определение по ч.гр. д. № 6179/2020 г. на СГС, с което е постановено и вписването на ИМ. Независимо от това, на 24.07.2020 г. дружеството, чрез процесуален представител е внесло сумата от 1725 лева и с ново заявление е поискало вписване на искова молба вх. № 29344. Последвал е нов отказ за вписване с определение № 978/24.07.2020 г. на съдия по вписванията. Отказът бил оспорен пред СГС, като делото било прекратено по молба на частния жалбоподател. С искане по чл. 46 от ЗДТ, вх. № 15-00-141 при АВ, „А. банк“ СА поискал възстановяване на недължимо внесената държавна такса, като платена на отпаднало правно основания предвид определение по ч.гр. д. № 6179/2020г. на СГС и ч.гр.д. № 9234/2020 г. на СГС. С оспореното писмо № 15-00-141/14.06.2021 г. било отказано възстановяването на внесената ДТ. Иска се отмяна на отказа, обективиран в писмо № 15-00-141/14.06.2021 г. и връщане на делото като преписка със задължителни

указания за тълкуване и прилагане на закона. В съдебно заседание оспорващото дружество, чрез адв. А. поддържа жалбата на заявените основания, не претендира разноси.

Ответникът – началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП, за съдебно заседание, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмено становище по делото аргументира неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168 ал. 1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Пред Софийски градски съд е образувано търговско дело № 504/2020 г. по описа на съда. Оспорващото дружество е депозирало заявление за вписване № 30622, с което е искало да бъде вписана искова молба с вх. № 29344 по т.д. № 504/2020 г. по описа на СГС. С определение № 726/16.06.2020 г. съдията по вписване постановил отказ да впише исквата молба. Отказът бил оспорен при което е образувано ч. гр. д. № 6197/2020 г., като състав на СГС с определение № 263515 е отменил определение № 726/16.06.2020 г. на съдията по вписванията и е постановил да се впише искова молба с вх. № 29344 по т.д. № 504/2020 г. по описа на СГС. ИМ с вх. № 29344 е вписана на 10.11.2020 г. по вх. рег. № 30622, акт 53, том X., дело № 50203.

С молба, вх. № 39941/24.07.2020 г. „А. банк“ СА отново е поискало вписване на искова молба с вх. № 29344 по т.д. № 504/2020 г. по описа на СГС. Последвал е отказ за вписване, обективизиран в определение № 978/24.07.2020 г. По повод оспорване на последното е образувано ч.гр.д. № 9234/2020 г. С молба от 18.11.2020 г. по ч.гр.д. № 9234/2020 г. „А. банк“ СА са декларирали липса на правен интерес от обжалване на отказа за вписване, поради извършено вписване на ИМ на 10.11.2020 г. по вх. рег. № 30622, акт 53, том X., дело № 50203. С определение по ч.гр.д. № 9234/2020 г. (л. 33 от делото) СГС е прекратил производството по частната жалба на „А. банк“ СА срещу определение № 978/24.07.2020 г.

С молба вх. № 15-00-141/16.04.2021 г. (л. 24 и сл.) пред Агенция по вписванията представител на „А. банк“ СА е искало възстановяване на платена такса в размер на 1725 лева, внесена по заявление вх. № 39941/24.07.2020 г. По молбата е последвал отказ за възстановяване от 03.06.2021 г. (л. 131,132). Подадено е възражение до директора на АВ срещу отказ за възстановяване от 03.06.2021г. С изх. № 15-00-141/14.06.2021 г. (л. 138) изпълнителният директор на АВ е отхвърлил възражението като неоснователно.

По делото на л. 27 е приложено платежно нареждане № IS25WO20600X от 24.07.2020 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в законоустановения срок срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Съгласно трайната съдебна практика правоотношенията по повод възстановяване на недължимо платени държавни такси по реда на чл. 4б от ЗДТ са административни по своя характер. Съгласно цитираната разпоредба, недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна, като действително не е указан редът, но същият се определя в зависимост от органа, овластен да събира таксите. В случая държавните такси, чиито размер се твърди, че е надвзет и следва да бъде възстановен са събрани

въз основа на Тарифа за държавните такси, събирани от Агенцията по вписванията, приета с ПМС № 243 от 14.11.2005 г. Същата е одобрена, на основание чл. 4, букви "в" и "о" от Закона за държавните такси, чл. 10, ал. 1, т. 4 от Закона за регистър БУЛСТАТ, чл. 12, ал. 1 от Закона за търговския регистър и чл. 19, ал. 4 от Семейния кодекс. С оглед на изложеното се налага извода, че с компетентност да разгледа искане по чл. 4б от ЗДТ е овластена именно Агенцията по вписванията и то в качеството ѝ на орган, който е получил твърдяната от жалбоподателя надвнесена сума представляваща държавна такса. В този смисъл са определения №№ 11957/29.09.21 г. по адм.д. № 10875/12 г., №11535/12 г. по адм.д. № 9967/12 г., 11702/25.09.12 г. по адм.д. № 9974/12 г. и др., като настоящият състав не споделя доводите изложени в определение № 4183/10 г. по адм.д. № 3311/10 г. по описа на ВАС, пето отделение.

Следователно, направеното волеизявление, с което е отказано възстановяването на надвзетата сума е с властнически характер, засяга права и законни интереси на искателя, поради което представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и подлежи на съдебен контрол.

Предвид качеството на оспореното писмо изх. № 15-00-141/03.06.2021 г. на административен акт, то същото следва да отговаря на изискванията по чл. 59, ал. 2 от АПК, в частност т. 7 – да съдържа данни пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва. Писмо изх. № 15-00-141/03.06.2021 г., както и последващото писмо изх. № 15-00-141/14.06.2021 г. не съдържат указания относно обжалваемостта и сроковете за осъществяването и, поради което приложение намира разпоредбата на чл. 140, ал. 2 от АПК. В случая, доколкото двумесечният срок е спазен, то съдът намира, че жалбата е подадена в срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От приложените по делото доказателства се установява, а и не се спори, че е платена сума от 1725 лева, съгласно приложено на л. 27 платежно нареждане № IS25WO20600X от 24.07.2020 г. От внимателен прочит на определение № 263515 по ч. гр. д. № 6197/2020 г., с което състав на СГС е отменил определение № 726/16.06.2020 г. на съдия по вписванията, се установява, първо, че не е била внесена държавна такса със заявление за вписване № 30622/16.06.2020 г. и второ, че е разпоредено да бъде вписана исковата молба с вх. № 29344 по т.д. № 504/2020 г. по описа на СГС без да бъде събрана държавна такса. Исковата молба била вписана на 10.11.2020 г. по вх. рег. № 30622, акт 53, том X., дело № 50203.

Следователно, налице е внасяне на сумата от 1725 лева, вписване на ИМ по определение на СГС, като е прието, че приложима е разпоредбата на чл. 649, ал. 6 от Търговския закон за недължимост на предварително внасяне на ДТ за иск по чл. 645, 646 и 647 от ТЗ и иск по чл. 135 от Закона за задълженията и договорите, свързан с производството по несъстоятелност. Т.е., налице е недължимо платена сума, принципно подлежаща на възстановяване по реда на чл. 4б от ЗДТ.

За да откаже да възстанови внесената сума от 1725 лева началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП се е позовал на определение № 978/24.07.2020 г. на съдия по вписванията.

Същото определение е било обжалвано, при което е образувано ч.гр.д. № 9234/2020 г. С молба от 18.11.2020 г. по ч.гр.д. № 9234/2020 г. „А. банк“ СА са декларирали липса на правен интерес от обжалване на отказа за вписване поради извършено вече вписване на ИМ на 10.11.2020 г. по вх. рег. № 30622, акт 53, том X., дело № 50203. С определение по ч.гр.д. № 9234/2020 г. (л. 33 от делото) СГС е прекратил

производството по частната жалба на „А. банк“ СА срещу определение № 978/24.07.2020 г.

При внимателен прочит на диспозитива на определение № 978/24.07.2020 г. (л. 99-100) на съдия по вписванията обаче се установява, че изрично е постановено „внесената ДТ остава в полза на бюджета“. В този смисъл правилно началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП, позовавайки се на определение № 978/24.07.2020 г. е отказал да възстанови платената сума от 1725 лева. В случая, макар и правоотношението по възстановяване на недължимо платена сума по реда на 4б от ЗДТ да е административно и се развива по административен ред, наличието на акт на съдия по вписванията пречи прилагането на този ред.

Определение № 978/24.07.2020 г. на съдия по вписванията представлява особено охранително производство, което се урежда от разпоредбите на ГПК в частта им за охранителните нотариални производства, като съобразно разпоредбата на чл. 280, ал. 1, т. 1 от ЗСВ – вписвания, респ. откази се извършват от СВ след произнасяне на съдията по вписванията. Този охранителен акт е задължителен в своята цялост както за заявителя, така и за длъжностните лица от АВ. В този смисъл, след като с влязло в сила определение № 978/24.07.2020 г. съдия по вписванията е отказал да впише исковата молба и е постановил „внесената ДТ остава в полза на бюджета“, то началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП не е имал възможност да постанови възстановяване по реда на чл. 4б от ЗДТ сумата от 1725 лева. Обратното би довело до нищожност на акта на основание чл. 177, ал. 2 от АПК.

Ето защо подадената жалба от „А. банк“ СА, Гърция, чрез адв. А., срещу отказ, обективиран в писмо изх. № 15-00-141/03.06.2021 г. на началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП, с което се отказва да бъде възстановена недължимо пратена държавна такса е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Разноски не се претендират от страните и съдът не дължи произнасяне в тази посока. Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 33-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „А. банк“ СА, Гърция, чрез адв. А., срещу отказ, обективиран в писмо изх. № 15-00-141/03.06.2021 г. на началник – отдел „АМО“ в Агенция по вписванията при МП, с което се отказва да бъде възстановена недължимо пратена държавна такса, като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: